

Громадська організація «Інноваційні обрії України»

Всеукраїнський конкурс есе «Мій Шевченко»

Роботи здобувачів освіти 10 класу

Шаргородського ліцею №2

Дерев'янка Анни Сергіївни

«І на оновленій землі, врага не буде, супостата»

Славиться українська земля мужніми козаками, котрі життя своє та розум віддали служінню нашій нації, колишнім та прийдешнім поколінням. Навіки у серцях українців закарбувалися імена величних постатей, творців нашої держави, таких як Богдан Хмельницький, Іван Богун, Михайло Грушевський, Степан Бандера. І Тарас Шевченко – відданий син та служитель України, душа нації.

Багатогранний талант поета, художника, скульптора, громадського і політичного діяча втілювався в одній людині. Його твори стали символом національного відродження, а сам Шевченко став іконою української ідентичності.

Я часто думаю, як вдалося маленькому хлопчику-кріпаку, який з ранніх літ зазнав стільки горя, приниження від панів, ставши сиротою, не маючи жодної підтримки та допомоги, навіки закарбувати своє ім'я в серцях українців?

Мене, як ученицю, котра ще з ранніх років з цікавістю розглядала ілюстрації у шкільному підручнику, вражає дитя, котре сидить у високій траві, пильнуючи

овець, виливає на рядки свої дитячі роздуми та почуття любові до рідної землі, малої Батьківщини, котрому «так любо, любо стало, неначе в Бога».

І сьогодні моя молодша сестричка Даринка, прийшовши з дитячого садочка, захопливо хвалилася, що няня розповідала діткам, які сиділи у сховищі під час повітряної тривоги, рядочки, написані дядечком Тарасом про качечку, яка «ловить ряску, розмовляє з дітками своїми». Мама, почувши це, дістала з полиці товсту книгу «Кобзар» і стала гортати її сторінки, знаходячи там цікавинки і для мене, і для своєї меншої донечки.

Мене зацікавили історичні твори Тараса Шевченка, але з особливою цікавістю я перечитувала відому в усьому світі поему «Катерина». Зачепила за душу доля української дівчини, котра довірилась москалеві і занапастила своє життя. Долю Катерини могла б повторити моя країна, залишившись ошуканою та сплюндрованою, але ми – нащадки козацького роду, відважно боремось із цим великим злом. Для нас Батьківщина понад усе, і ми маємо пам'ятати Божі заповіді та повчання зі Святого Письма, що «немає більшої любові, аніж життя віддати за друга», за рідну землю, а також рядки нашого Великого Кобзаря: «Свою Україну любіть. Любіть її ...во время люте, В остатню, тяжкую минуту за неї Господа моліть».

Сьогодні, у час відважної боротьби за нашу державу, могутнє слово Кобзаря звучить з новою силою та є ще більш актуальним, ніж будь-коли. Події Майдану, Революції Гідності, повномасштабного вторгнення росії крок за кроком пробудили в нас та інших народів нескорений дух свободи та героїзму, прагнення бути самостійними та незалежними.

Особисто я вважаю, що Великий Кобзар залишив для нас, своїх нащадків, найцінніше – своє пророче слово та життєву мудрість, які, безсумнівно, допоможуть нам перемогти давнього ворога, та зажити мирно та щасливо на «своїй, Богом даній землі», бо як сказав Шевченко: «...за вас правда, за вас слава, і воля святая»!

Кобзар залишив глибокий слід у житті українського народу. Тарас Григорович став символом нескореності для українців, а його творчість допомагала зберегти українську мову та культуру, які були під загрозою знищення російською імперією. Він віддав своє життя за те, щоб пробудити свідомість народу та привернути увагу світу до проблем, які хвилювали українців.

З великим сумом, тугою спостерігає Великий Син українського народу за трагічними сторінками життя його нащадків. Він за нас молиться, бореться, дає нам надію, що «...на оновленій землі, Врага не буде, супостата, А буде син, і буде мати, І будуть люде на землі».

Мудрак Маріни Олександрівни

Кобзар дивився крізь віки

Людська злість – найстрашніша зброя на Планеті. Вона невгамовна, невичерпна, потужніша за мораль та здоровий глузд. Водночас, вона є базовою, найпростішою емоцією, яку можуть проявляти організми, що здатні мислити. Людина, охоплена злістю, не бачить нічого довкола себе, окрім палкого бажання позбутися цієї важкої ноші.

Джерела злості можуть докорінно різнитися, але результат завжди один: вона знищує свого хазяїна, з'їдає його зсередини, розповсюджується по всій свідомості, не залишаючи місця для холодного розуму та позитивних емоцій.

Монстр злості народжується із заздрості та прихованих образ. Він по-тихому знищує світовий порядок та стабільність, залишаючи після себе тільки хаос і небуття. Це вірус, що заражає людей із слабким імунітетом.

Вкотре перечитуючи поему Т.Г.Шевченка «Кавказ», усвідомлюю, наскільки глибоко вона пронизана голками злості, що тягнуть за собою нитки заздрості та закінчуються вузлами ненависті. У ній поет надзвичайно тонко розкрив справжню колонізаторську сутність російського царату, який тільки те й робить, що купається в багатстві, але водночас задихається від жадібності. Нація, яка народилася в неволі та виросла в ілюзіях вибору, не може прийняти факт існування

вільних, незалежних, самостійних народів. Її злість поширюється, росте, заповнюючи континенти.

Безглузді спроби росіян затягнути до вирви ненависті, нав'язати своє обмежене мислення й установити свої закони Т.Шевченко разуче висловлює в рядках: «До нас в науку! Ми навчим, чому хліб і сіль почім!». Говорячи про «правильне життя», вони приховують справжні цілі свого панування, адже в усіх народів, поневолених царською росією, доля схожа – вони позбавлені права вільно розвиватися, говорити рідною мовою: «Од молдованина до фінна На всіх язиках все мовчить, Бо благоденствує!».

Шевченко - звичайний кріпак, який змалечку виховував у собі сміливість протистояти устанам, засуджує самодержавство, кріпосництво й православ'я – усіх тих, хто зазіхає на чужу свободу та породжує темноту, ненависть та смерть. «Чом ви нам платить за сонце не повинні?», «Нам тільки сакля очі коле: чого вона стоїть у вас, не нами дана...», – ці слова є породженням відчуття несправедливості, відчайдушним бажанням московитів забрати собі все до копійки, аби тільки хтось не був щасливішим за них. Ця нація – це хвороба нашого світу, від якої помираєш повільно та в муках. Вона заражає здорові, самодостатні організми, винищує спочатку тихо із середини і добиває на очах у всіх, виправдовуючи себе бажанням допомогти та словами «на благо всім».

З плином часу ніхто так і не знайшов вакцини від цієї хвороби, проте, я вважаю, що українці підійшли до її винайдення найближче. Сьогодні, коли московія нищить міста і села України, забирає життя її дочок і синів, хоче поставити на коліна наш волелюбний народ та позбавити його майбуття, ми, як ніколи, сильні та єдині, тому що з нами віра і правда. У нас є стимул – особиста свобода, за яку український народ боровся віками, здобував кров'ю та життям, і яку не дасть нікому потоптати.

Великий Кобзар дивився крізь віки, запевняючи у своїх творах, що волелюбний народ не можна знищити. Приводячи у приклад ущемлення волі народів Кавказу, він звертався до всіх громадян із закликом до боротьби. Шевченкові рядки кричать нам крізь століття: «Борітеся – поборете!» або

«Вставайте, кайдани порвіте!». Він невтомно вірив, що українці можуть стати першими, хто розірве ланцюги російського панування, які сковують увесь світ і тягнуть його у безодню. Наші воля й душа безсмертні. А слава заслуговує літати по Землі роками.

Тисячі відважних синів та дочок України, відірвавши від обіймів своїх дітей, матерів, покинувши рідні домівки, сьогодні стали на захист рідної землі. Віддаючи своє життя за волю України, багато з них вже стали Янголами, що своїми крилами з небес прикривають землю від ворога. Ми віримо, що їхні загублені у цій безглуздій та жорстокій війні життя не стануть марними втратами...

Настане час – монстр злості покине нашу землю, тож вона, нарешті, вилікується, оговтається та засяє так яскраво, як не сяjala ніколи раніше. І тоді українське гаряче серце «знову оживе та засміється знову», – і заповіт Т. Шевченка стане реальністю.